

**Medvídek menstruační radí, jak
sbalit Vietnamku ve 12 krocích**

© Duong Nguyen Jirásková, 2015

Obsah

1. Nalákejte ji na sport, kde se oba hodně zapotíte
2. Stalkujte ji a buďte u toho gentleman
3. Uvařte jí polívku, až ji navštíví komunistická Čína
4. Udělejte na její kamarády nezapomenutelný dojem
5. Zanechte na její rodinu skutečně nezapomenutelný dojem
6. Ohromte ji zájmem o její rodnou zemi
7. Naučte se správně vyslovit její pravé jméno
8. Přežijte s ní Colours of Ostrava
9. Občas si zahrajte na Doktora z hor
10. Buďte prase a chtějte to samé i po ní
11. Pomozte jí najít to, co ji opravdu baví, a nejen živí
12. Milujte ji takovou, jaká je

Předmluva

Nikdy jsem nechtěla Čecha.

V mých očích byl typický český kluk vysoký, zarostlý a trochu při těle. Neumí se dvořit, ani se pořádně oblíkat. Ke každé příležitosti si bere bavlněné tričko, otrhané nepadnoucí džíny, barevné tenisky a o parfému slyšel jen v reklamě. Má rád smradlavé utopence, miluje vysedávání v hospodách, chlastá pivo a je fanouškem fotbalu. Je moc hodný, občas podpantoflák, přehnaně romantický, směje se oplzlým vtipům a neumí vařit.

Nakonec jsem skončila s Čechem, čtvrtinovým Židem, který je na svůj původ velmi hrdý.

V této krátké povídce vám prozradím, jak mě sbalil.

Své a Jakubovo jméno jsem ponechala.

Jména všech ostatních postav, názvy firem i podniků jsem změnila.

Příběh vložený do dvanácti rad, jak sbalit Vietnamku, vychází z našeho života.

Rada číslo 1: Nalákejte ji na sport, kde se oba hodně zapotíte

Mluvím o kickboxu, kdyby náhodou někoho napadl sex!

Jdeme s kolegy na večeři do Mincovny na Budějovické. Kromě stávajících dělníků z Dermusu tam budou i bývalí zaměstnanci. Jsem tam měsíc, a už bych klidně patřila do té druhé skupiny. Hlídat objednávky nábytku po celém světě asi nebude úplně to pravé ořechové. Ironie osudu fakt. Studovala jsem ve Francii politologii, abych pak v Praze nakupovala nábytek. Něco je sakra špatně.

Dorazíme na místo s malinkým zpožděním. Všimnu si vysokého hnědovlasého kluka ve fialové košili, který sedí u stolu sám. Bože, ten chlapec fakt nemá vkus, nebo mi to dělá naschvál. Zrovna jsem totiž objednala pro španělské kanceláře fialová křesla, jelikož jsem celých 25 let žila v domnění, že burgundy a violet je tatáž barva.

„Ahoj, já jsem Jakub,“ představí se dotyčný a mně se ukáže pohled na snad největší pusu, co sem kdy viděla. Artikuluje nějak debilně. Sotva je mu rozumět. Buď je retard nebo si jenom šíleně šlape na jazyk.

„Cože? Jakub? Duong, těší mě,“ odpovídám a snažím se vypadat, že mě to opravdu těší. A už se radši rozhlížím po stole a vybírám si v duchu nějaké místo, kde bych seděla od něho co nejdál.

„Ty seš v Dermusu nová?“ ptá se mě a příšerně si u toho šlape na jazyk.

„Jo, přišla jsem před měsícem,“ kývnu a nedá mě to se nezeptat, „hele, sorry, ale já ti vůbec nerozumím.“

„Jo já byl včera na kickboxu a ukousl sem si kousek jazyka, tak se mi špatně mluví,“ snaží se o vysvětlení.

„Jé, ty chodíš na kickbox? A kam tam na Pankráci chodíš?“ vyzvídám.

Chodila jsem na kickbox půl roku, když jsem chodila na vejšku v Praze, a hrozně mě to bavilo. Ve Francii jsem si to nemohla dovolit, tak jsem půl roku chodila zdarma na judo, který tam dělají snad všichni už od útlých let. Nicméně mě to vůbec nechytlo, tak jsem druhý půl rok v Grenoblu raději nechala své špeky volně se povalovat. Ihned po nástupu do Dermusu jsem začala hledat poblíž práce nějaký klub, kde bych mohla pokračovat v jediném sportu, který mě kdy bavil. Nemusela jsem se do něho totiž vůbec nutit, naopak jsem se vždycky na trénink hrozně těšila.

Jakub se rozpovídá o Lion teamu a vehementně mi ho doporučuje. Nakonec mi poradil, ať se přijdu mrknout na zkušební hodinu. Přijít se na první hodinu podívat zadarmo? Koneckonců proč ne. Možná. Až budu mít čas. Nebo chuť.

„Tak co, jaký to bylo? Nějaký zajímavý objekt?“ ptá se mě Zuzka, procházejíc se polonahá po naší společné kuchyni.

„Prosím tě, vůbec. Všichni ženatí nebo zadaní,“ odpovídám jí unaveně. Asi jsem to trošku přepískla s tím červeným vínem. Už to není to, co to bývávalo v dobách divokého Erasmu. To jsem sama na koleji vypila celou láhev, a nic mi nebylo. Teď mi stačí dvě deci. A ten kohout asi taky nebyla nejlepší volba. Je mi špatně od žaludku. Motá se mi hlava a do toho mám strašnou žízeň.

„Fakt jo? Ani jeden volnej?“ následuje mě do kuchyně.

„Ale jo, ale to je zas nějaký zajda,“ vzpomenu si na Kubu ve fialové košili a neudržím se smíchu.

„Ale ale. Že by?“ vyzvídá Zuzka.

„Nic prosím tě, takový ňouma to je. Z toho nic nemůže být. A kdyby ano, tak mi dej, prosím tě, facku. S tím bych teda skončit nechtěla,“ uzavírám debatu a jdu na WC objímat našeho porcelánového boha.

Rada číslo 2: Stalkujte ji a buďte u toho gentleman

Vietnamky milují nebezpečné chlapy. Většinou totiž vyrostly na korejských telenovelách a vůbec mají to v sobě a milují hrdiny nevšedních dnů. Sní o rytíři na bílém koni, o upírech a vlkodlacích i drsných padesáti odstínech mědi.

Nesměle se šoupu ze šatny do tělocvičny, kde už stojí trenérka a další bojovníci. Připadám si tu zas jako poprvé v české školce. Všichni tehdy měli bačkůrky, punčošky a zástěrky. Jenom já jsem byla na boso, v kalhotkách a bez zástěrky. Navíc jsem byla ze všech nejstarší. Do Čech jsme s mamkou přijely za tatínkem, když mi bylo osm. Ihned jsem nastoupila na půl rok do školky, abych se naučila jazyk a mohla v září nastoupit rovnou do druhé třídy.

Pamatuju si, že se mi tam vůbec nechtělo. Mám to zaryté v paměti, jako kdyby to bylo včera, jak

mě tam tatka první den doprovodil. Přezouvala jsem se v šatně, mezitímco tatka mluvil s ředitelkou školky. Byla tam se mnou ještě jedna malá česká holčička, už si nevzpomenu na její jméno. Vybavuji si ale přesně její krásné blondáté lokny a jasně modré oči. A taky to, že jsem jí děsně záviděla krásné růžové bačkůrky a zástěrku s médou Pú.

Teď tu taky stojím v davu neznámých bělochů, jen místo zástěrky mi chybí rukavice, bandáže a chrániče.

Odevzdávám rázně blondýně, zřejmě naší trenérce, návštěvnickou kartičku, kterou jsem vyfasovala na recepci a kráčím vstříc první hodině kickboxu v Lion teamu.

„Ahoj, já jsem Laura, už jsi někdy dělala nějaký bojový sport?“ vítá mě drobná holka s culíkem do půli zad. Podá mi na uvítanou ruku a potřese si semnou ruku, div mi ji neurve. Vzpomenu si, jak mi o ní Kuba povídal. Prý je ze všech trenérů jediná holka, za to nejlepší a nejvtipnější. No jestli bere drcení kloubů za vtipné, tak mi zřejmě nepomohou ani moje buddhistické modlitby.

„Ahoj, já jsem Duong. Jo, půl roku jsem na škole dělala kickbox, ale už je to dávno,“ sděluju jí roztřeseně, zatímco se ostatní už směle pustili do rozcvičky.

„Výborně, tak se ti tady bude dnes věnovat Jarek, já se musím věnovat pokročilým,“ ukazuje mi svého kolegu, kterému chybí nahoře 2 zuby. Ty vole, snad tady nebijou za špatný kop. Jarek si mě bere vedle. Zlatý, ty barbíny cvičitelky z aerobiku.

„Nebude ti při cvičení vadit hudba?“ ptá se mě Jarek a jde zapojovat mobil k hi-fi.

„Ne, naopak. Teda pokud nebudeš pouštět nějaký uspávačky,“ snažím se s tou hromadou svalů vtipkovat.

„Neboj“ a pouští Kabáty. Bože. Proč?

Rozcvičíme se za zvuku Divé Bány a hned už po mě chce ukázat údery rukama a různé kopance. Ukazuju vše, co si matně pamatuju ze školy. Docela mě utěšuje, že se na mě nikdo nedívá. Každý je tu soustředěný na sebe a maximálně ještě na Lauru, která jim dává instrukce. Vše ostatní je vzduch a celá tělocvična vakuem.

Vedle mě cvičí dvě holčiny. Obě jsou potetované od hlavy k patě. Ta s těmi blondáto-růžovými vlasy mě zaujme obzvláště. Má totiž po celém těle vytetované postavičky z filmů Tima Burtona, který

naprosto miluju. Tetování neholduju, ale wow, tohle je teda něco. Nenápadně ji mezi údery okukuju. Sakra, nachytala mě. Dělam jakoby nic a v duchu se modlím, aby mě po hodině nezmlátila za šmírování.

Celou hodinu mám prakticky individuální, Jarek mi krok po kroku ukazuje jednotlivé údery, které po něm bedlivě opakuju až do chvíle, kdy spokojeně kýve hlavou. Celá hodina uteče jako voda. Ani vteřinu neváhám a hned po sprše pádím do kanceláře přihlásit se k ročnímu členství.

„Tak jste se rozhodla to s námi zkusit?“ ptá se mě Toník, který mi zařizuje roční permanentku.

„Jojo, líbí se mi tu. Navíc to mám kousek od práce, tak nebudu muset nikam dojíždět,“ odpovídám sice unaveně, za to nadšeně.

„A kde pracujete, jestli se můžu zeptat?“ ptá se mě při vyplňování papírů.

„V jedné mezinárodní společnosti na Pankráci, to asi nebudete znát, to nezná nikdo :D Dermus, říká vám to něco?“

„Ne to neznám. A co tam děláte?“

„Projektovou koordinátorku. Objednávám koberce, nábytek a další věci do kanceláří, které stavíme po celém světě.“

„Aha, tak to je zajímavý. A jezdíte do těch zemí?“

„Ne, to spíš ten projekták, já to dělám všechno tady z Prahy. Je to hodně o uhánění lidí, aby něco dodali správně a včas, takže se potřebuju pak někde odreagovat a vyvztekat.“

„No jeje, tak to abyste pak sem nepřišla někdy naštvaná a nepomlátila ostatní z hodiny!“

„Ne, to se nebojte, na to jsem malá. Ještě jsem nikdy nikomu neublížila.“

„No jen aby.“

Loučím se a odcházím vpřed tmavému a mrazivému večeru. Ach jo, zase do prázdného pokoje. Možná bude někdo ze spolubydlících doma a pokecáme na chodbě. Možná přijdu do úplně prázdného bytu a jedinou společností mi bude dělat kniha, kterou budu číst jen naoko, abych měla pocit, že dělám něco smysluplného. Jsem zpátky v Čechách už čtvrt roku, uvědomím si náhle. Už čtvrt roku nejsem student. Už nevstávám kvůli přednáškám, dizertacím, známkám, koníčkům a kamarádům. Už nežiju v iluzi, že se připravuji pro lepší budoucnost. Už ho žiju. Tedy teoreticky.

Celý můj svět se točí kolem židlí, stolů, obrazů a reportů, který stejně nikdo nečte. Už nedebatuju, nekritizuju, neanalyzuju, nevzdělávám se. Už jenom jedu podle manuálů a příkazů ze shora. Nikoho

nezajímá, co mám na srdci já. Na to není prostě čas. Dyť já nedělám nic kreativního vlastně. Možná bych se mohla vrátit k blogování. Přece mě to bavilo. Ty jo, ale mám já to zapotřebí? Naposledy jsem kvůli kritice musela utéct na čtyři roky do zahraničí. No radši ne, stejně by nikoho moje názory už nezajímaly. Dyť teď na tom českém netu bloguje desítky jiných Vietnamek. Ach jo, já chci zpátky do Francie.

„Zdravíčko, tak ses přišla podívat?“ naruší mi můj tok myšlenek povědomý hlas ze tmy.

„Jo. Tys tam byl taky? Jsem tě vůbec neviděla,“ odpovídám překvapeně Jakobovi. Ještě má mokré vlasy ze sprchy.

„No, to já tebe taky ne,“ prohodí ledabyle. Má docela hezký úsměv. Takový roztomilý dolíčky ve tvářích. A sexy chraplavý hlas. Kdyby si nechal trochu zarůst strniště, tak by možná nevypadal jak mládětko.

„Taky čekáš na tramvaj?“ ptám se nového kickbox kolegy.

Ve znamení souhlasu kývá.

„A kam jedeš?“ ptám se.

„Do Nuslí,“ sakra, fakt pěkný hlas. Na to, že je to mladý zajda dobrý.

„Aha, tak to já jedu jen tady na Pražské povstání na metro a pak až na Hůrku,“ povídá mu.

Tramvaj dlouho nepřijíždí, tak se rozhodnem pro krátkou procházku a jdeme na metro pěšky.

„Ukaž, vezmu ti tašku,“ povídá Jakub a už mi bere tašku z ramen.

Wow. Tak to se mi už hodně dlouho nestalo. Teda v Čechách snad ještě nikdy. Nadšeně mu předávám sportovní tašku napěchovanou smradlavým oblečením.

Konverzace překvapivě nijak zvlášť nevázne. Během chvilky už si povídáme jako staří známí. Mluvíme o společných známých. Vypráví mi, co dělal v Dermusu, o další práci, kde obchodoval s rybama, o tom, jak si dal rok pauzu po další práci finančního konzultanta.

„Jako konzultant jsem vydělával nejvíc. I sto tisíc měsíčně. Ale stejně jsem si nic neušetřil. Každý víkend jsem někde kalil. Kupoval si drahý oblečení, auta a chodil do drahých podniků. Taky mě dost vysály ty zlatokopky, kterým jsem všechno platil a kupoval drahé dárky. Pak jsem jednou jel za klientem se smlouvou a mezitím mi vykradli auto s pracovním nořasem. Dostal jsem okamžitého padáka. Tak jsem šel bydlet na baráček, co máme společně se ségrou vedle rodičů v Českém ráji. Žít

v Praze bylo na mě moc drahý. Takže jsem byl asi rok odříznut od světa. Další práci jsem nemohl sehnat skoro dva roky. Jedna z nejhorších etap mého života," vypraví mi Jakub. V hlase nemá ale ani náznak trpkosti.

Vůbec to nechápu a asi to na mně bylo i vidět.

„Asi jsem něco takového potřeboval. Žil jsem bezcenný život. Utrácel v podstatě za samé píčoviny. Za všechny jsem vždycky všechno platil, když se šlo pařit. To jsem měl spoustu kamarádů a známých. A když jsem spadl na dno, tak se všichni ti rádoby kamarádi na mě vysrali, nebrali telefony a tak. Nakonec mi zůstali jen kamarádi, co jsem měl ještě předtím ze základky.“

Je mi smutno, ale nevím, co na to říct. Zas tak dobře ho neznám, abych ho objala. Někdy je ticho nejlepší způsob jak vyjádřit člověku, že s ním soucítíš. Jakub ale asi na soucit ani nečeká. Jenom nahlas vzpomíná a já jsem náhodný posluchač.

„Byly dny, kdy jsem vůbec nevycházel z postele. Jen tak jsem ležel a čuměl do stropu a přemýšlel, jestli to má ještě cenu. Za celou tu dobu se na mě přišli podívat tři nejlepší kamarádi.“

Sakra, proč mi tohle vůbec říká? To je takhle osobní ke každému nebo jsem já ta divná, když si myslím, že tohle už je trochu moc? Panebože, asi bych si měla tu tašku od něho vzít a utíkat co nejrychleji umím.

„Tak já tě doprovodím. Stejně nemám co dělat. Ať tady po městě nechodíš sama," povídá mi, když dojdeme na metro.

Cože? No to snad ne. To mám poslouchat další emoční výlevy až na Hůrku?

„Ne, to fakt nemusíš. Ještě není tak pozdě. Navíc to mám z metra k bytu jenom kousek," snažím se ho zbavit.

Nenechá se přemluvit a na Florenci se mnou přeseď na žlutou.

Rychle se snažím vymyslet téma, než bude mít možnost vypustit černou skříňku svých vzpomínek.

„Cos to poslouchala za hudbu tam na zastávce?" ptá se mě nečekaně Jakub.

„Zaz. Znáš ji?"

„Ne. Co zpívá?"

„Takový francouzský písničky. Je to Pařížanka z Montmartru s úžasným chraplavým hlasem.“

„Aha. A ty mluvíš francouzsky?"

„Jo, studovala jsem tam tři roky a pak tam pracovala půl roku. Vlastně už to bude šest měsíců, co jsem se vrátila. Toto letí.“

„Já mám hrozně rád jeden francouzský film o holce z kavárny. Nemůžu si vzpomenout na název, ale určitě to znáš. Měla krátké vlasy a obrovské oči.“

„Amélie z Montmartru?" vyhrknu na něj. Můj nejvíc milovaný film. Dokoukala jsem to teda až na

potřetí, ale teď patří do mého zlatého fondu. Dvakrát jsem to vypla s tím, že je to děsně divný film a že se na to nedá ani při největší vůli koukat. Potřetí jsem očima málem zhltna i televizi. A v Paříži jsem prolezla snad všechna místa, která se ve filmu objevila.“

„Jo, to bude ono. Dokonce mám ten soundtrack v mobilu. Počkej,“ a už vyndává svůj mobil. Zbytek cesty metrem posloucháme každý jedním sluchátkem Yanna Tiersena.

Nenásledujeme Amélie na Gare de l'Est, ale vystupujeme na Hůrce. Na nástupišti si všimnu velkého barevného plakátu hlásající Colours of Ostrava 2013 !!!

„Jééé, tam chci letos jet, ale nemůžu sehnat nikoho, kdo by se přidal. Nechceš jet se mnou?“ jen tak ledabyle prohodím, aniž bych čekala pozitivní odpověď. Zkousím to teď na každého, jako tonoucí se k stéblu upíná, páč tam vážně chci letos jet. Naposled jsem prošvihla Reginu Spektor a dodnes mě to příšerně žere.

„Jo proč ne. Rozhodl jsem se, že letos budu zkoušet nové věci.“

„Fakt?? Bude tam Sigur Ros, Damien Rice nebo Jamie Cullum.“

„Neznám ani jednoho.“

„Ale stejně pojedeš, že jo.“

„Jasně. A hele, jedním ze sponzorů je i naše firma. To bych mohl mít jako zaměstnanec slevu.“

„No bezva, tak to zjisti, prosím, ať koupíme co nejdřív lístky.“

Šouráme se tmou k sídlišti, kde sdílím byt s dalšími třemi kamarády.

„A co že ty vlastně děláš v té firmě?“

„Nákupčí IT.“

„A to jako nakupuješ počítače?“

„Jo, ale ve velkém. Snažím se dělat co nejvíc úspor. Většinu času hraju politické hry a nadávám dodavatelům a říkám jim, co mají dělat a co zas posrali.“

„Aha, tak v tom seš asi dobrej ne?“ pošťuchuju ho.

„To víš, jsem rozený talent“ hraje moji hru.

Procházíme dětským hřištěm a už před námi stojí osmipatrový panelák šedivé barvy.

„Tady bydlím,“ ukazuju na zelený panelák před námi.

„Pěkná králíkárna,“ komentuje moje obydlí Jakub.

„Hm, tak dík za doprovod. Dobrou.“

Bleskově se s ním rozloučím. Z ramen mu seberu tašku a prudce za sebou zavírám vchodové dveře.

„Tak se měj a zase na dalším kickboxu!“ slyším už jen z dálky.

Chudák. Si asi myslel, že na mě vybalí smutný historky, že ho pak pozvu nahoru na trošku pity sexu. No tak to se chlapec pěkně přepočítal.

A tak se to stalo jakýmsi neoficiálním pravidlem, že mě Kuba po každém kickboxu doprovodil až na Hůrku. Pokaždý když jsem přišla na tramvajovou zastávku, už tam na mě čekal. Vůbec mi nepřišlo divné, že se vždycky sejdem na stejném tréninku. Vlastně mi lichotilo, že mám vlastního stalkera. Asi jsem vážně úchylačka. Třeba to mají Asiatky v krvi. Co já vím.

3. Uvařte jí polívku a vemte ji na lodičky, až ji navštíví komunistická Čína

„Ahoój, kdes byla včera? Jsem tě hledal na kickboxu,“ volá mi Kuba.

„Doma. Sotva jsem přežila práci.“

„Ale copak copak, nějaká divoká party, jo?“

„Ne, tetička Irma.“

„Cože? Jaká že teta? Nemůžeš kvůli ní ven?“

„No tetička Irma je na návštěvě jako každý měsíc.“

„Nevím, jakou šifrou tady na mě zkoušíš, ale nepobírám to. Nicméně, není ti už trochu líp, že bysme zašli na procházku nebo něco?“

„Mně je na umření a ty chceš na procházku? To mě radši zastřel. Já tu hezky zůstanu v teple a doufám, že takto prospím celý víkend.“

„To je ti vážně tak zle?“

„Jo.“

„A je někdo na bytě, kdo se o tebe postará?“

„Prosím tě, kdo by se o mě musel starat. Každý měsíc je to stejný. Vždycky jsme to s tetou Irmou zvládly samy. Zvládnem to i tentokrát. Ty si radši jdi užít prvního slunce. Uvidíme se příští týden na kickboxu. To už bude Irma u jiný chuděrky.“

„A nemám přijet k tobě? Pokecáme a já ti něco uvařím. Sem slyšel, že na to pomáhá kuřecí vývar.“

„Hmmm, to nezní špatně. Tak jestli se ti chce.“

„Tak já vezmu auto a jsem u tebe za 15 minut jo.“

„OK.“

Nevím proč, ale jen co položím telefon, vzpomenu si na ten film s Ashtonem Kutcherem a Natalie Portman, kde ona a její spolubydlíci mají synchronizované dny a všichni to dostanou ve stejnou dobu. On ji přijede navštívit s koblihama a polívkou, kterou ji pak krmí a nakonec spolu usnou v náručí. Doufám, že takhle to dnes s námi nedopadne teda. Dyť by mě zalehl boha jeho! A hlavně...je to Kuba, můj kamarád Kuba. Zajda.

Za čtvrt hodiny si už Kuba u nás zuje boty. Žádný koblihy, ach jo. Za to přinesl flašku červeného v jedné ruce, v té druhé maso a zeleninu na kuřecí vývar. On snad bude fakt vařit! Zatímco já hledám v ložnici nové kapesníčky, Jakub už začal s přípravou polévky.

„Ty fakt umíš vařit nebo to budeš zkoušet poprvé?“ ptám se ho, když se došourám do kuchyně.

„Dalo by se říct, že umím pár jídel. Ale nikdy nejsou stejný, protože vařím zásadně podle fantazie a nikdy si nepamatuju, co do toho dávám. Polívky jsem teda nikdy nevařil. Ale mám google, ten mi poradí. Kdyžtak cinknu mamče.“

„OK. Možná by ti pomohlo video blbý blondýny, ta taky vařila kuřecí vývar. Znáš to video?“

„Jo. Blondýna je klasika.“

„Ještě mám ráda toho, jak povídá o dokonalém muži podle Cosmopolitanu. Nebo toho Roma, co si dělá prdel z vlastní komunity.“

„Neříká se jim Romové, ale cikáni.“

„To je hanlivé.“

„Ne není. Takhle si říkaj sami.“

„No tak proč se všude píše a říká Rom, aby to nikoho neurazilo?“

„To nevím, ale sám mám v rodině švagrovou, co je ...ehm snědčí, takže vím, o čem mluvím.“

„Cože, ty máš Romku nebo teda cikánku za příbuznou?“

„Jo. Bratr si vzal cikánku.“

„A co na to vaši?“ vyhrknu otázku, aniž bych se zamyslela. Sakra, teď musím znít jako ti xenofobní Češi, co jsou celí dychtiví, až uslyší nějakou peprou historku o bělochovi a cikánce.

„Co by? Je to jeho život. My si v rodině navzájem nemluvíme do života. Všichni jsou dospělí a mají právo se samostatně rozhodovat. Když si to někdo posere, tak si pak může nadávat tak maximálně sobě,“ říká mi Jakub a já jenom zírám.

Je to úplný protipól naší rodiny. Tam se všechno řeší v rodinném kruhu. Kam půjdu po základce, po

střední, po vejšce, jaký partner, jaký kamarádi. Sice mám na vietnamské poměry dost liberální rodiče, ale stejně jsem s nimi konzultovala všechna svá životní rozhodnutí. Ano, rozhodla jsem se ve většině případech jinak, než mi radili, ale stejně si nedokážu představit, že bych se s nimi neradila vůbec o ničem. Že by mi nemluvili vůbec do ničeho.

„Taková typická individualistická česká rodina jste co,“ směju se a jdu si ohřát levandulový polštářek, abych si mohla dát na bolavé břicho.

„Mně to vyhovuje,“ odpovídá mi Kuba.

„To já jsem nikdy v té české společnosti moc nepochopila. Máte celou rodinu v okruhu 200 km, někdy i méně, nebo rovnou ve stejném městě, a navštívíte se jednou za rok. To já mít babičku a dědu takhle blízko, tak tam jsem pečená vařená. Dyť jim to musí být líto, být takhle furt sami. U nás, co si pamatuju, tak tety a strejdové jezdili k babičce a dědovi přes týden po práci. A skoro každý víkend byla nějaká rodinná sešlost.“

„Tak u nás by se návštěva po 20h považovala za neslušnost.“

„U nás se návštěva většinou ani nehlásí dopředu. Pamatuju si, že jsem ze začátku chodila k český babi a dědovi bez ohlášení. Dědovi to ani tak nevadilo, ale babi pokaždé kafrala, že nemá nevařino, jak nás nečekala. Tak jsem se naučila hlásit se dopředu.“

„Ty máš českou babi a dědu? Já myslel, že seš ehm ... čistokrevná.“

„Tak za prvý, nejsem pes, abys mě rozřazoval do čistokrevných nebo kříženců. Zniš jak Hitler,“ naoko dělám uraženou, „to jsou jakoby adoptivní prarodiče. Hlídali ségru od malička a jsou na nás hrozně hodný, tak jsme si je neoficiálně adoptovali.“

„To se mi líbí. To by se mělo praktikovat víc.“

„Co?“

„No, aby přistěhovalci adoptovali původní obyvatelstvo. Je to výhodné pro obě strany. Vy máte náhradní prarodiče a oni mají novou rodinu, která je navštěvuje častěji než jejich vlastní děti a vnoučata.“

„Je to smutný, ale je to tak.“

„Polévka je hotová,“ volá na mě Kuba z kuchyně, čímž mě vzbudí z polospánku. Ani nevím, jak jsem se dostala do postele. Matně si pamatuju, že mě někdo nesl v náručí a přikryl v ložnici dekou. Se mi to zdálo, nebo to byl Jakub? Nikdo jiný tu přece není. Hm, to je záhada. Asi se mi to vše jen zdálo.

„Najíme se u mě v pokoji?“ vrávorám ospale.

„Jak chceš. Mně je to jedno,“ slyším Kubův hlas.

Pomalů se deru z postele a sednu si na polštář na zemi.

Jakub jde za mnou, v ruce voňavý kuřecí vývar, z kterého doutná hustá pára. Sobě si nese víno.

„Ty jo, co jsem se sem nastěhovala, tak tu nebyl žádný chlap, když nepočítám spolubydlícího. Važ si tohoto památného dne!“

„Taková čest. To si budu pamatovat do smrti.“

Pustím se horlivě do polívky. Dostala jsem na totiž najednou strašnou chuť, když jsem ucítila tu vůni, která zaplavila celou kuchyň a teď už i můj pokoj.

„Tak co, dá se to jíst?“

„Je to výborný! Nedáš si taky?“

„Ne, to je pro tebe, tak koukej jíst, ať je ti brzo líp.“

„Ty seš tak hodný“

Jakub mlčí, vypadá zmateně. Chce něco říct, načež já mu skočím do řeči.

„Takový medvídek seš. Medvídek menstruační.“

Stále mlčí. Asi si rozmyslel, co zrovna měl na jazyku.

„Tebe by měla mít každá holka na blízku, když je jí zle. Ty seš tak hodný a uklidňující.“

„Hmm, tohle opravdu chce slyšet každý chlap.“

„No fakt, seš takovej hodňouček, roztomilouček, vtipnej...škoda, že nemám žádnou volnou kamarádku, kterou bych ti dohodila.“

„Prosím tě, radši jez, je tam toho ještě spousta,“ směje se a dolejš si víno.

„No tak si třeba dají moje spolubydlící, až přijdou. Třeba jsme se konečně synchronizovaly.“

„Boha jeho.“

„Já bych pak šla ven.“

„A kam pak bys chtěla?“

„Já nevím. Někam k řece.“

„A neměla by sis odpočinout?“

„Jéé tamhleto autíčko chci,“ ukazuju na lodičku ve tvaru staré dřevěné škodovky.

„No a tu frontu před ní vidíš taky?“

„Huhu oni mi určitě vyfouknou moje autíčko a budem muset vzít za vděk tý normální lodi.“

„Prosím tě, budeme rádi, když na nás něco zbyde.“

„Hmm, já chci na lodičku, zaříd' to!“ hraju si na ufnukanou školačku.

„Tss jsem snad tvůj otrok?“ usměrní mě Kuba.

„Ano, dnes jsi můj otrok a uděláš pro mě všechno, co mi na očích uvidíš. Protože jsem chudinka a je mi špatně, a přesto jsem s tebou venku, tak si toho koukej vážit,“ chechtám se. Moc to nejde, to břicho furt divně brní.

„Hm, to je mi teda oběť. Tak já budu ádlovat za oba no. Ale víc ani píd'.“

„No ty jsi mi ale rytíř fakt. Tebe mi teta Irmička dlužila.“

„Tak a budu potřebovat ještě nějaký průkaz totožnosti, který si budeme moct nechat než přijede s lodičkou zpátky,“ povídám nám chlápek u půjčovny lodí po té, co jsme přežili 30 minut ve frontě na ostrém slunci.

„Tady prosím moje občanka,“ dává mu Kuba svůj průkaz totožnosti.

„Ježiš ukaž, to seš ty? Dyť tam vypadá jak holčička. Nějaký dlouhý vlas jsi měl ne?“ vytrhnu Jakubovi kartičku z ruky, jakmile si pán od lodí opíše potřebné údaje.

„Prosím tě, nezkoumej to a radši si vyber lodičku,“stydí se Kuba.

„No já to říkala, autíčko už tu není. Tak třeba tamtu červenou no. Ať je to do barvy dnešní nálady.“ Opouštíme břeh. Jakub pádluje a já už otvírám brusinkové Frisco, který jsme nakoupili ve večerce cestou do centra.

„Dneska se to počasí fakt povedlo, co?“ usmívá se spokojeně Jakub, když vyrovnává loď s proudem.

„Jo, léto se blíží kvapem. Pojedeš letos o prázdninách někam?“

„Myslíš v létě? Já už prázdniny nemám asi šest let,“ odpovídá pobaveně.

„No vidíš, já vlastně taky už ne. Sakra už nikdy. Už jenom trapné čtyři týdny dovolený za rok.“

„Já jsem prázdniny vlastně nikdy neměl ani v dětství. Každý léto jsem strávil s otcem v lese nebo na stavbách.“

„Jo, to znám, já jsem na základce a gymplu o prázdninách taky pomáhala taťkovi v tržnici, ale to bylo docela v pohodě. Jenom to ranní vstávání mi vadilo. A taky to, že kámoši byli celý dny u vody a já musela tlustým turistům nosit boty ke zkoušení. Ale zas sem byla s taťkou. To bylo bezva. Normálně jsme totiž rodiče moc nevidali. Hodně pracovali, i o víkendů. Takže prodávat s nimi bylo skoro jedinou možností, jak spolu trávit více času. “

„To já si pamatuju, že jsem o prázdninách běžně chodil kalit, přišel okolo třetí domů, vyspal se tři hodiny a od šesti jsem už někde přehazoval cement,“ s úsměvem vzpomíná na svá divoká léta.

„Chudinko, mělš to ale těžké dětství,“ sarkasticky si ho dobírám.

„Jsem za to rád, hele. U nás nikdy nebyly kapesný. Vždycky když jsme si něco chtěli koupit, tak jsme si na to museli vydělat. Mamka vždycky dala seznam věcí s tím, za kolik jsou a my podle toho jeli. Musím říct, docela nás vycepovala.“

„No vidíš, u nás jsme rodičům pomáhali zdarma a pak když jsme něco potřebovali, tak jsme si o to řekli a oni nám na to dali. Kapesné jsem dostávala jen na věci do školy jako bus, obědy a tak.“

„Nás mamča učila od malička, že si musíme umět na všechno vydělat. Že nic není v životě zadarmo. Taky jsme se na tom dost naučili šetřit. A za to jsem fakt rád.“

„To máš pravdu, ten náš styl mě šetřit nikdy moc nenaučil. Já většinou, když mám nějaký peníze, tak to celý procestuju. Říkám si, na co mít prachy na účtu a nic si neužít, když tě každou minutu může přejet auto nebo na tebe spadne strom.“

Jakub nic neříká, jenom na mě s úsměvem na rtech zírá.

„Co je? Proč na mě tak koukáš?“

„Nic, já jenom, že působíš jako hrozně praktický člověk, co nad vším hrozně přemýšlí a tak.“

„A ty zas jako hrozný bohém, který rád hazarduje se životem.“

„Mám rád svoji image blázna. Občas se to hodí.“

„K čemu? K manipulaci lidí?“

„Třeba. Lidi tě pak podceňují a ty je můžeš ledasčím překvapit a oni pak neví, co si myslet.“

„No když tě to baví. Já mám radši, když si jdou lidi k sobě upřímní.“

4. Udělejte na její kamarády nezapomenutelný dojem

Otevírám dveře do domu a už z chodby slyšíme hlasitou hudbu a z balkonu se line krásná vůně masa.

„Ahojte, tohle to je Jakub, kamarád z kickboxu,“ představuju lidem v kuchyni.

„Čáááú, o tobě jsem toho hodně slyšela,“ mrká na Jakuba Zuzka, ta mrcha.

„Aha, tak to asi nebylo nic hezkého,“ usmívá se Jakub a podívá se na mě.

„No...jak se to vezme,“ škádlí dál Zuzka.

Já radši dělám, že nic neslyším.

Party probíhá jako překvapivě v pohodovém duchu. Pamatuju si první grilovačky v tomhle bytě, kdy jsem studovala ve Francii a vždy přijela jen na skok na Silvestra nebo narozeninové oslavy. S Jančou

a Milošem máme totiž všichni narožky v první polovině března, tak jsme to spolu už i dvakrát oslavili. Vždycky to tady začínalo pomalu, po půlnoci se to pak zvrhlo v pořádnou jízdu. V notebooku mi ještě leží opilecké fotky, kde se všichni po všech válí. Ve vší počestnosti samozřejmě. Jednou jsme i hasili oheň, který jsme omylem vytvořili, když jsme si zapalovali absint. Odnoslo to jen Milošovo levé obočí. Před půl rokem ale odešel Janek, který v bytě žil nejdéle a byl vždycky největší pařmen. Navíc to byl on, kdo vymýšlel největší koniny. Nicméně si našel holku, jako většina auťáků, učitelku. Po půl roce se sestěhovali do společného bytu a stal se z něho klidný muž v domácnosti, který si potají čte kuchařky a o Vánocích peče cukroví.

„Za to, že se teď vyskytuje zvýšený počet zlatokopek, si myslím, že za to můžou hlavně chlapi,“ povídám, když si všichni se sklenkou v ruce povídáme v kuchyni.

„Chlapi? A jak za to můžeme my, prosím tě?“ ptá se mě Miloš.

„No kdybyste jim to nedovolovali, tak se jako děvky nechovají. Ony zamrkají s prosíkem a vy už honem vyndáváte peněženku, abyste se jim zavděčili nějakou drahou kabelkou. To se naučily ty nány tady od těch ruských majtrošek a funguje jim to skvěle. Tak proč by to nezkoušely na všechny?“ vysvětluju svůj pohled na věc.

„No já jsem na tyhle holky fakt alergický. Ale pravdou je, že jsem je taky jednu dobu hezky sponzoroval,“ přiznává Kuba „nejhorší byla jedna. Bydlela za Prahou, takže na každý rande jsem ji musel přivést do Prahy a odvézt zpátky. Navíc žádný kino, žádný levný pajzl. Ona musela na pěkně luxusní večeře a tancovat mohla jen ve známých podnikách, kde každý drink stál přes stovku. Tak jsem během týdne pracoval normálně v kanclu a o víkendech venku, abych si to s ní mohl všechno dovolit.“

„Jako vážně? A cos třeba dělal?“ ptám se s úžasem.

„Tak různě. Čistil jsem trubky, kudy tekla tuk z těch fast foodů v nákupním centru na Anděli. Dělal pingla v restauracích. Kácel stromy. Jo, to bylo snad nejhorší. Musel jsem spát společně v malé chajdě s dvaceti Bulhary, co strašně smrděli a ještě si ho vedle mě po nocích honili,“ neváhá nás Kuba seznámit s detaily, které asi nikdo v místnosti nemusel slyšet.

„Okej,“ hlesnu úžasem a stejně jako ostatní na něho čumím jak vypuštěnej lavor a nevím, co na to říct.

„Tak to maso už asi bude, ne? Jdu se na něj mrknout,“ prohodí po chvílce ticha Zuzka, zřejmě i na ni je Kuba moc silný kafe.

Všichni pomalu a nápadně odcházejí z kuchyně, aby případně utekli dalším Jakubovým vyprávěním.

„Prosím tě, co to je za magora?“ vybafne na mě Majka, když Kuba zmizí na záchod.

„Znám ho z kickboxu. Je s ním sranda,“ odpovídám jí pobaveně. Ani se nedivím Majčině reakci. Jakub musí působit na každého člověka jako ujetý mimoň. Člověk se buď jeho výrokům směje, nebo se chytá za hlavu po každé jeho hlášce. Toho člověka nelze brát prostě vážně.

„A ty s ním jako něco máš? Nebo hůř - chceš mít?“ kouká na mě starostlivě kamarádka z gymplu.

„Prosím tě, ani náhodou. Ani s tisíci kondomy a ve skafandru. No way! Ewww,“ ujišťuju ji.

5. Zanechte na její rodinu skutečně nezapomenutelný dojem

„Čáááuky, nepůjdeš ven?“ řve mi do ucha Jakub.

„Nemůžu, zrovna jedu vyzvednout čičinku,“ odpovídám za běhu. Chvátám na hlavák.

„Cože? Čí čičinku?“ nechápe Jakub

„To je moje mladší sestřička,“ vysvětluju s bohorovným klidem. Není to první člověk, který nechápe, proč tak nazývám svoji mladší sestřičku.

„A proč jí říkáš tak hanebným slovem, boha jeho?“

„Co je na tom hanebného? Je to přímo rozkošné. Jsem jí říkala kočička, když byla malá, a pak z toho vyplynula čičinka. Protože je strašně roztomilá. Prostě nejvíc cute. Má takovou malou kulatou hlavičku, nosánek jak knoflík a pěkně šikmé oči. Jééé, nechceš se s ní seznámit? Zrovna ji jdu vyzvednout na nádro. Stráví u mě celý víkend, víš.“

„Jo, proč ne.“

„Tak jo, tak se sejdem na Václaváku přímo před tvým bytem?“

„Okí. Tak mi zavolej, až dorazíte.“

„Domluveno.“

Vyzvedávám ségru a rovnou si to kráčíme směr Václavák. Čičina celou dobu žvátla něco o svých spolužačkách. Jak se furt hádají a ji neposlouchají.

„No, prostě ty moje čičina bitches jsou poslední dobou fakt na zabití. Ségra, co mám dělat, když je mám ráda, ale nesnáším, když spolu nemluví a já si nechci mezi nimi vybírat?“ ptá se mě, jakožto odborníka přes pubertácké vztahy.

„Hele, to fakt nevím. Najít si jiný kamarády?“ zkouším jí navrhnout alternativy řešení mezinárodního konfliktu.

„Hm, to není špatný nápad. Ale já s nima musím vydržet do maturity! Chápeš to? Se zblázním,“

běduje Čičina nad svým smutným osudem.

„Tohle je Kuba, můj kamarád z kickboxu. To je moje ségra. Čičinka,“ představuju je, když vyleze Kuba z bytu.

„Jsi mi slíbila, že mi tak nebudeš na veřejnosti říkat!“ rozčiluje se Čiča.

„No jo, promiň. Jmenuje se Tien,“ uvádím vše na pravou míru.

„Těší mě, Tienko,“ potřese si s ní rukou Jakub.

„Jo, mě taky,“ stydlivě mu odpovídá Čičina, „ségra, potřebovala bych koupit nějaký sirup nebo prášky na kašel. Mají ještě někde otevřeno?“ vzpomene si náhle.

„Hm, bude za pět minut osm. To už asi nestihnem,“ odpovídám otráveně.

„Počkejte tady. Hned jsem zpátky,“ volá Kuba a my už jen vidíme jeho záda. Bože, běhá fakt divně. Toho jsem si nikdy nevyšimla. Jak kdyby ty nohy za sebou jen táhl.

„Ehm, ségra?“

„Copak čiči?“

„Máš fakt divný kamarády.“

„Já vím.“

„Kam to běžel?“

„No, to fakt nevím.“

Asi za deset minut se vrátí Kuba, zpocený do posledního prstu u nohy.

„Prosím tě, co se stalo? Proč seš tak zpocenej?“ valím bulvy.

„Na...tady...máš...ten...sirup,“ sípe Jakub a podává Čičině malý sáček od Dr. Maxe. Vypadá, jako kdyby měl jen co nevidět padnout za vlast, a my ho rozhodně nedokážeme zachytit.

„Ehm, děkuju,“ nechápe Čičina.

„Dík. Fakt moc,“ nechápu ani já.

„Tak...kam...jdeme?“ ptá se Kuba, sotva lapá po dechu.

„Na lavičku?“ navrhuju.

Cestou na lavičku se začne Kuba dávit, dusit a bez přestání kašlat.

„Hele, nemám zavolat sanitku? Já bych totiž nerada, abys kvůli sirupu exnul přímo očima mojí malé ségry. Jaké by pak měla vzpomínky na naše společné víkendy v Praze?“ ptám se Kuby. Ten očividně nemůže nijak reagovat, páč sotva lapá po dechu.

„Neboj, to on se takhle dusí pořád,“ uklidňuju vyděšenou Čičinu.

„Jo...jsem...v poho...dě,“ hlásí překotně Kuba.

„Hele a neříkají ti dávič?“ ptá se nevinně Čičina, když konečně přestane Kuba kašlat.

Všichni jsme mrtví smíchy. Jenom Kuba opět dostane záchvat kašle.

6. Ohromte ji zájmem o její rodnou zemi

Každý cizinec je šťastný jako blecha, když někdo řekne, že v jeho zemi již byl, nebo že by se tam rád podíval. Co nás dokáže ještě víc potěšit, je opravdový zájem o naši zemi, kulturu a zvyky. Takže pokud máte spadeno na nějakou Vietnamku, okamžitě do knihovny půjčit si veškeré knihy o Vietnamu. Až jí z paměti vyjmenujete všechny císaře, krále a prezidenty, máte její srdce zaručené.

„Hele, proč máte ještě vyzdobený vánoční stromeček?“ ptá se mě Jakub, když u nás na bytě popijíme víno.

„No jo, už si toho ani nevšímám. To letos koupil Miloš, abychom byt naladili na Vánoce. Nakonec se ale nikomu nechtělo skládat ho zpátky do krabice, tak jsme to tady nechali. Ty Vánoce jsou každý rok, tak koho by bavilo to furt dávat tam a zpět,“ vysvětluji vyšší logickou.

„Aha, zajímavé. To já jsem si zapřísahal, že už mi žádný živý strom nepřekročí práh. Bejvalka chtěla živý smrček a o Štědrém dni se se mnou rozešla přes telefon. Pak jsem přes Facebook zjistil, že když mi to psala, tak byla u svého bejvalýho. Ten smrček jsem ještě tu noc zapálil. Mám to ještě v mobilu na videu,“ vypráví pobaveně Jakub.

„Ježiš, to mi snad ani neukazuj,“ pohoršuju se, když vidím, jak si už už vytahuje z kapsy mobil.

„To já mám Vánoce ráda. Nejvíc to ráno, kdy se zdobí stromek. Jak se celý dny jen vaří, peče, jí a pije. U nás jsme ale vždycky měli jen umělý stromek. Mamce se nechtělo uklízet ten živý, takže jsme každý rok už někdy na začátku prosince ozdobili umělý smrček. Nechali ho v obýváku až do února, kdy se k němu postavila ještě broskvoň,“ vzpomínám a cítím, jak už se zase vnitřně těším na další Vánoce, přestože je teprve únor.

„Broskvoň? Proč broskvoň?“ ptá se udiveně Jakub.

„To je jako symbol jara, lunární rok je svátek jara, chápeš. Místo rozkvetlé broskvoně se taky kupují mandarinkovníky. Ty jsou boží. Dají se totiž jíst. Jako malá jsem to vždycky očesala hned, jak jsme doslavili,“ zasněvuji ho do tajů našich tradic.

„Já bych tam někdy jel se podívat. Do Vietnamu,“ poznamená Kuba.

„No, tak se tam třeba někdy potkáme. Ještě jsem tam moc necestovala. Vždycky jedu jen za rodinou. Babička, s kterou jsem vyrůstala, vždycky říkala, že když jsem ve Vietnamu, tak ať zůstanu s ní, že Vietnam ještě bude, ale ona ne. My jsme k sobě měly hodně blízko, tak mi to nikdy ani

nevadilo, že jsem celou dovolenou strávila doma s ní a zbytkem rodiny, “zasteskne se mi po babičce i po celém Vietnamu.

„No, babička mi umřela minulý rok v březnu. Mám ještě dědu. Ten je ale zdravý jako řípa. Každý ráno chodí do parku cvičit s tím svým přenosným rádiem. Hrozně legrační pohled, fakt. Jednou jsem šla s ním. Už v pět ráno jsme museli vyrážet. Všude mlha, v tom parku jsem neviděla ani na krok. A děda si to metal, zatímco já bloudila jak v sauně. Oni tam totiž chození pěšky nazývají sportem,“ bavím se při vzpomínce na akčního dědu.

„No, tak tam se asi žádný jiný sport už moc provozovat nedá, ne? Když máte i ve stínu padesát stupňů. To si ještě rozmyslím, jestli tam pojedu. Já smrdím jak tři týdny nemytá kurva, když se potím.“

„Jo, to mi nemusíš říkat. Já s tebou chodím po kickboxu domů.“

„To bylo hnusný.“

„Pardon, voníš vždycky jak fialky.“

„Děkuji,“ hraje uraženého, „někde jsem četl, že vy neslavíte Vánoce v prosinci, ale že to máte o měsíc nebo dva později. Nějaký měsíční rok či co,“ praví ze sebe Kuba.

„Lunární rok, zlato. Lunární, ne měsíční. Vietnamsky se to jmenuje Tět.“

„Aha a jak je slavíte?“

„Horou jídla. Většinou, když přijedu domů, tak už u vchodu mi do nosu praští vůně závitků a smažených krevet. Ty děláme při každé větší příležitosti. Nicméně na Tět nesmí v žádné rodině chybět bánh chưng, tradiční vietnamský koláč, který se připravuje z lepkavé rýže, hrášku a vepřového masa. Je to dost syté, ale není nad snídání se smaženým bánh chưng. Poslední roky si je vaříme sami, přestože se prodávají v Sapě. Zabere to hodně času, ale je to zábava pro celou rodinu. Taťka se vždycky dme pýchou, jak krásně je zas zabalil.“

„To zní dobře. Já zbožňuju vietnamský jídlo. Tady v Praze chodím k jedné paní na Václaváku. Dělá skvělý nudle. Vždycky, když se objevím u vchodu, tak už ví, že mi má dát připravit M12.“

„No, tak to hlavně není vietnamský jídlo, co tam vaří, ale čínský blaf.“

„To je jedno. Mně to chutná.“

„A slavíte ten nový rok sami nebo se nějak sdružujete s ostatními z komunity?“ vrací se Kuba k původnímu tématu.

„Tady sami. Vždy zveme i českou babičku a dědu. Ale ve Vietnamu, tam to byla vždycky velká událost. Celá rodina, což ve vietnamštině znamená rodiče, prarodiče, strejdy, tety, děti, se sešli a všichni pomáhali s přípravou bánh chưng. Večer se všechny zabalené koláče vařily v obrovském hrnci, do kterého by se vešel snad i malý člověk. Vařily se celou noc, a tak bylo potřeba hlídat oheň

a správnou teplotu. Většinou to hlídali muži, kteří u toho hráli šachy nebo karty,“ snažím se rozpomenout. Žila jsem v Hanoji jen prvních osm let života, takže vzpomínky jsou velmi mlhavé. Ve vzpomínkách jsou silnější pocity než samotný obraz.

„A jak to probíhá tady v Čechách?“

„U nás doma je všechno téměř připravené už v jedenáct ráno. S mamkou a tetou okupujeme kuchyň už od ranních hodin. Hotové jídlo se nejprve odnese do obýváku, kde máme oltář. Tam se pálí vonné tyčinky a dává jídlo, když je nějaký významný den jako nový lunární rok nebo den úmrtí rodinného příslušníka. Většina vietnamských rodin jsou buddhisti, kteří věří v posmrtný život. Tím, že dáváme na oltář jídlo a pití, tak přivoláváme duše zemřelých, aby přišli a požehnali nám.“

„Ty seš buddhistka?“

„Já jsem nepraktikující buddhistka. Jinak je naše rodina průměrně nábožensky založená, řekla bych. Do chrámů tady nechodíme, tradice dodržujeme spíše v soukromí domova. Pamatuju si, že jako malá jsem hodně chodila do chrámů a pagod s babičkou. Jednou jsme dokonce vstávaly se slepicemi, abychom stihly vlak do nějakýho chrámu, který ležel vysoko v horách. Po obřadu jsme sešly dolů, kde jsme v poli společně s babiččinými přítelkyněmi poobědvaly posvěcené jídlo. Kdo ví, jestli by se ze mě taky nestala hodně věřící buddhistka, kdybych vyrůstala ve Vietnamu? Pravdou je, že babička, jako mamčina mamka, na mě měla hodně velký vliv. S rodiči jsem bydlela v Hanoji v domě nedaleko Ho Chi Minhova mausolea. A babička s dědou žili v přízemí, takže jsme se vídali každý den. Pamatuju si, jak babička skoro každé odpoledne meditovala s takovými dřevěnými korálky. Se zavřenýma očima si pobrukovala nesrozumitelný slova z tlusté knihy plné kliků háků. Klečela u toho v hnědém hábitu a působila na mě tehdy, jako kdyby se jí okolní svět vůbec netýkal. Jako kdyby v tu chvíli byla duchem úplně jinde.“

„Hustý. A chodíte tady v Čechách do nějakého chrámu? Je tady vůbec něco takového?“

„Ten chrám, co je v Sapě, se snad ani duchovním místem nazývat nedá. Vůbec to tam na mě nedýchá tou náboženskou atmosférou jako ve Vietnamu. Navíc je to tak směšné malé, že se tam vejde maximálně dva a půl člověka. Ještě k tomu si tam většinou někdo suší prádlo. Vskutku osvobozující a meditační podmínky pro modlitby. Taky to šoupli hned naproti parkovišti mezi stánky s potravinami a kadeřnictvím. Kam to taky nacpat, když je to v areálu tržnice, že? Když babička umřela a já jsem se to dozvěděla během studií v Grenoblu, tak jsem navštívila tamní buddhistický chrám. Byl na kopci, ze všech úhlů šlo vidět na Alpy, opravdový balzám na smutek. Díky tomu chrámu jsem se necítila tak sama. Babička by měla radost. I v zemi bývalého kolonizátora jsem uměla dodržovat náboženské zvyky, které jí byly svaté.“

„A máte během těch svátků nějak ozdobený i dům? Jako my máme ten vánoční stromeček, svícny a

tak. Máte taky něco takovýho?“

„Nijak zvlášť. U našich máme snad ve všech místnostech, vyjma koupelen a WC, zavěšená buddhistická moudra. Na lunární rok taťka maximálně vyndá další a dá je kolem oltáře. Moje malá sestřička umí některé ty moudra nazpaměť. Když k nám přijdou hosti, tak ji taťka pokaždé hrdě vyzve, aby odrecitovala moudra o mámě a otcovi, které visí v kuchyni. Pokaždé, když jede tatínek do Vietnamu, tak si veze nová moudra vyšitá na červený samet. Případně ještě vozí keramické vázy, ručně vyšíváné obrazy, nevkusné keramické fontánky nebo super moderní přístroje, které ulovil v TV shopu, co fungují většinou tak týden. Ale na všechny své sbírky je náležitě hrdý. Tedy do té doby, než se rozbijou. To je pak se stejnou hrdostí zase balí do krabic, pečlivě a hlavně nenápadně uschová na půdu a dělá, že o nich neví.“

„To znám. Můj taťka je kutil, sběratel a stavitel v jednom. Nikdy nic nedokončí, ale furt do něčeho šťourá.“

„Moji mamku to rozčiluje, že takhle zbytečně vyhazuje peníze. Občas se na pár minut i pohádají, ale po těch letech se s tím asi už smířila. My se ségrou se vždycky můžem uřehtat k smrti a naoko děláme, jak všechny taťkovy kousky jsou boží, i když v duchu stejně víme, že tam zas něco brzy prdne a celý stroj se může vyhodit. Nejlepší je předsíň našich českých prarodičů. Mají tam na zdech samé obrazy z Vietnamu. Za těch sedmnáct let, co jsme se navzájem adoptovali, jsme jim totiž stihli ozdobit skoro celý byt. Každý, kdo k babi a dědovi přijde, se diví, kde vzali všechny ty exotické obrazy. A oni vždy s hrdostí vysvětlují, že od jejich vietnamské rodiny, od koho jiného?“

„A máte nějaké zvyky, které dodržujete na ten nový rok?“

„Jo, když je ve Vietnamu půlnoc, tak s mamkou zapalujeme na zahradě falešné dolary a eura. To aby nám duše zemřelých přinesly štěstí a bohatství. Já nevím, proč jsou Vietnamci tak fixlí na ty peníze. Všechno se měří podle výplatní pásky. Všichni, když se dozvěděli, že jsem dostudovala a nastoupila do nového zaměstnání, tak je zajímal jenom můj plat. Co tam přesně dělám a zda mě to baví, na to se mě ptali jen Češi. Ani jeden Vietnamec. Jasně, jsme oproti Evropě a jiným asijským tygrům ještě chudá země. Ale štve mě, že se všechno točí jen okolo peněz. Jiné měřítko v životě neexistuje, či co? Bojím se, abych tím sama taky ovlivněná. Peníze, uznání, potřeba zavděčit se všem. Tohle přece nejsou nejdůležitější hodnoty v životě?!“

„Ne, to nejsou. Ale každý to má jinak. Zas se jim nemůžeš divit. Přijeli sem vydělávat, takže pro ně jsou peníze to nejdůležitější. To druhá generace, co tady vyrostla, tak vy jste převzali naše zvyky a smýšlení. Tyhle mezi generační hodnoty se mění i u Čechů, nejen migrantů.“

„Hm, asi máš recht. Jo, ještě k těm falešným penězům. Vzpomínám si, že minulý rok kvůli tomu policie udělala v Sapě pořádný humbuk. Zabavili falešné peníze ze všech stánků a pár lidí dokonce

zatkli, že prej vyrábí falešné bankovky. Úsměvné, jak zlatí hoši pomáhají a chrání.“

„Spíš pospávají a chrápou.“

Oba se popadáme za břicho.

„Ve Vietnamu se malým dětem dávají peníze jako symbol finančního úspěchu pro celou rodinu. To byly zlaté časy, když jsem k českým Vánocům dostávala dárky a pak o dva měsíce později k lunárnímu roku peníze. To mi vždycky kamarádi záviděli.“

„Tak to bych taky chtěl.“

„No, ale ty bys stejně nedostal, už seš moc velkej.“

„Hm a jak jste se dostali k té české babičce a dědovi? Mně to furt přijde strašně zvláštní. Ale v tom dobrým slova smyslu.“

„Ségře byly 3 měsíce, když jsme jí dali babi na hlídání. Naši si u nich pronajali obchod v přízemí. Nahoře měli být a byli oba v důchodu, tak se jich táta zeptal, jestli si nechtějí hlídáním mimina přivydělat. A oni po prvotním zdráhání souhlasili. Takže to mamča měla super. Mohla ségru několikrát denně kojit a být jí každý den nablízku. Ze začátku jsem se jich trochu bála a nechápala jsem, proč moji malou černo vlasou sestřičku přirovnávají k houstičce nějaký párek Čecháčků. Každopádně ihned na prvním obědě jsem si je oblíbila. Knedlíky na vajíčku na zahradě byly tak senzační, že jsem začala oběma rovnou říkat dědo a babi. A od té doby se z nás, dalo by se říct, stala rodina. Neznám lepší českou kuchyni než tu babiččinu. I když už moc dobře nevidí, má kvůli cukrovce hodně slabé oči, tak stejně ty její obědy, to je prostě báseň.“

„Takže oni si vás holky adoptovali?“

„Jo přesně tak. Díky babi a dědovi jsme se ségrou prožili spoustu krásných výletů a dovolených. Naši byli hodně zaneprázdnění, pracovali i přes víkendy, a tak nás babi a dědou všude brali s sebou a chovali se, jako bychom byli jejich. Za celé dětství si pamatuju, že jsme s rodiči byli na dovolené jen u rodinných přátel různě po republice. Zato s babičkou a dědou jsme se podívali do Babiččina údolí v České Skalici, do Jizerských hor, do všech ZOO, do Harrachova, na horu Říp. Podnikli jsme ještě mnoho dalších akcí a výletů, na který si už ani nevzpomenu. Na druhou stranu my je taky považujeme za rodinu. Neproběhla jediná důležitá událost, kde by babi s dědou chyběli. Zveme je na všechny Vánoce, narozeniny a svátky. Měla jsem je i na svém maturitním večírku a oba se zúčastnili všech sestřiných divadelních představení.“

„To je fakt super. Až budu mít vlastní děti, taky takhle adoptuju nějaký starý pár, co je bude hlídat a vychovávat.“

Rada číslo 7: Naučte se správně vyslovit její pravé jméno

Když jsem přijela do Čech, taťka mi vybral jméno Linda. Podle nějaké dlouhonohé americké zpěvačky, která byla původem taky Vietnamka. Jaké to zklamání když jsem nakonec zakrněla jen do 157 centimetrů. Většina Vietnamců mají totiž nějaké české jméno, jelikož se ta naše špatně vyslovují. Mně se tento koncept ovšem nelíbí. Od vejšky, kdy mi do toho nikdo nemluvil, jsem se představovala všude jako Duong, čteno Zuong. Samozřejmě to nikdo nikdy dobře nevyslovil, ale pořád lepší než Linda. Někteří mi v prváku ještě říkali Lin. No dobře, pořád to není moje jméno, ale aspoň to zní asijsky :D

Jediný cizinec, který umí moje jméno vyslovit správně, je moje dlouhodobá kámoška Slo. Závidím jí její jednoduché jméno. Určitě jí ho nikdo nekomolí. I když mě napadá, že naši kdysi měl krámek v budově, které se říkala Slobodárna.

Každopádně jsem postupem času přišla na to, že na jihu Vietnamu se to vyslovuje Đuong, což je pro Evropany jednodušší. Když se to snaží někdo vyslovit bez toho háčku, tak většinou z toho vyjde postel, cukr nebo cesta. A přitom to znamená slunečnice, mamčina nejoblíbenější květina.

Ve svém prvním blogu na Aktuálně.cz jsem slíbila, že si Čecha vezmu jen v tom případě, že správně vysloví moje vietnamské jméno. A tak se také stalo. Akorát si to Kuba ještě trochu počestil a začal mi říkat Đuongka.

Rada číslo 8: Přežijte s ní Colours of Ostrava

„Ježiš, to je dlouhá fronta. Já v tý frontě zhebnu,“ kňourám, když s Kubou dojdeme ke stanovému městečku, kde máme vyfasovat náramky a místo na stan.

„Tak počkej tamhle ve stínu, já to klidně sám odstojím. Až budu na řadě, tak tě zavolám,“ navrhuje mi Kuba.

„To bys pro mě udělal? Já to sluníčko snáším fakt blbě a ještě k tomu jsem si zapomněla klobouk.“

„Bez problémů. Klidně běž. Nerad bych tady řešil nějaký úpal,“ chechtá se to zlatíčko. Jak může v tom vedru ještě žertovat?

„Seš můj hrdina fakt!“ objímám ho radostí a jdu okupovat stín pod vysokou lípou naproti frontě.

„Já nic nevidím. Bože oni hrajou Sigur Ros a já nic nevidím. Duongka buuu.“

„Chceš vzít na ramena?“

„Ne, jsem těžká a ty máš přece spálený záda.“

„Dělej, polez,“ a už se přikrčí a nabízí mi záda.

Nechce se mi, ale jakmile rozpoznám první melodii Hoppipolla, mé nejoblíbenější písně od Sigur Ros, tak na něho lezu, jen co mi síly stačí.

Abych to zkrátila, jestli chcete sbalit Vietnamku nebo vlastně jakoukoli holku, tak se ji snažte nezabít, až bude na nějakém festáku píčovat (pardon, avšak při zpětné sebereflexi jsem pro sebe nenašla lepší výraz). Ono to tak už trochu patří k testování mužů. Jestli vydrží naše neustálé kňučení, kňourání a naříkání. Jestli na nás nezačne řvát, že jsme hrozný rozmazlený krávy. Jestli nás tam nenechá, ať si brečíme samy a do konce festivalu s námi nepromluví ani slovo. Jestli nás nenahlásí policii za ublížení na zdraví všem lidem v okolí deseti metrů.

Já jsem už normálně strašný brečoun, když nejsou věci na správném místě a ve správné teplotě. Ale pravdou je, že to, co se mnou zažil Kuba na našich prvních Colours, to byl vrchol. Furt mi bylo přes den moc vedro, večer zas moc zima, nebo se mi chtělo lulat, případně spát. A co Kuba na to? Trpělivě nosil vody, svetry i deky. Jen aby Duongka byla happy. Tak vidíte, trpělivost růže přináší. A Kubovi jeho trpělivost přinesla celou slunečnici.

Rada číslo 9: Občas si zahrajte na Doktora z hor

Je neděle večer a já se balím na poslední vlak. Už jsem zas jak vánoční stromeček. Ale to jídlo za to stojí, to je jasný. Docela by mě zajímalo, kolik pětadvacetiletých takhle často jezdí domů a kolik se jich vždycky takhle nechce odjíždět zpátky do víru velkoměsta. Já jsem vlastně odletěla z hnízda hned po maturitě. Prvák jsem byla celý v Praze a domů jsem ze začátku jezdila každý víkend. To byl docela šok. Pro mě i celý zbytek rodiny, nejvíc asi pro ségru. Dle máminýho vyprávění prý první dny chodívala do mého pokoje a jen tak tam seděla. Abych se taky přiznala, i já jsem v pokoji na koleji

měla všude fotky celé rodiny a první večery mimo domov jsem dokonce obřečela. Dodnes si pamatuju ta první rána, kdy jsem vstávala se sevřeným žaludkem. Vůbec jsem tu školu nedávala, zápisky jsem nestíhala a ničemu jsem nerozuměla. Ani ranní studený sprchy nepomáhaly. A doteď, když přijedu na víkend, tak spolu se ségrou spíme v jedné posteli.

Nicméně jsem si na samostatný život natolik zvykla, že jsem na druhák rovnou odjela na Erasmus. Ten rok ve Štrasburku mi doslova otevřel dveře do světa. Spousta nových kamarádů, zážitků a hlavně konečně možnost pořádně rozevřít křídla, která odjakživa chtěla létat za hranice českých luhů a hájů. Po Erasmu jsem se do Prahy vrátila na jeden semestr a už mě zase taťka vezl na pracovní stáž do Bruselu. Tam jsem se utvrdila v tom, že nechci pracovat ve státní sféře a už vůbec ne v souvislosti s Evropskou unií. Poslední dva roky magistra jsem opět strávila mezi žabožrouty a užívala si alsaské víno, Alpy a lyonské kavárničky.

Chtěla jsem samozřejmě zůstat v zemi svých předků z tátovy strany, jejíž kultura mi hodně přirostla k srdci, ale bohužel nebyla práce, a tak jsem s těžkým srdcem zanechala Francii za okny autobusu Eurolines a odjela domů za rodinou. S vizí, že tu ukážu francouzský diplom a všichni se posadí na prdel. Nakonec jsem skončila ve firmě, kde to bylo všechno možné, jenom ne pravé ořechové.

V té době, rok po škole, bych bývala nejradši vyjela z tunelu jako ta bezstarostná studentka, která cestovala, lezla po horách, chodila do kaváren číst a nemusela nic dělat jen kvůli tomu, aby zaplatila nájem a nějakým způsobem vrátila rodičům investované peníze. Stále jsem nepřestříhla pupeční šňůru se svým sladkým studentským životem. Naopak jsem se k němu upínala a držela se ho zuby nehty, aby mi nějakým nedopatřením neupadl.

Vlak se pomalu před čáslavské nádraží. Čekáme na přípoj směr Praha. Nicméně se nikam nejede, jelikož někde se stala nehoda kvůli bouřkám, které se teď kvapem blížily naším směrem.

Zabzučí mi mobil se zprávou od Jakuba.

Nechceš se projet v dešti?

Ráda bych, ale zasekla jsem se v Čáslavi. Nic teď do Prahy nepojede. Budu muset jet zpátky k rodičům a přijet zítra brzo ráno. Na hovno prostě.

Nemám pro tebe přijet?

Ty se asi hodně nudíš co?

Ne, jen jsem se stejně chtěl projet v dešti, tak teď k tomu mám aspoň pádný důvod a jasný cíl.

Tak jestli se ti chce, tak klidně přijed'. Sedím na vlakovém nádraží v Čáslavi.

Podle GPS tam budu za 1 hodinu 15 minut.

Oki.

Dojel na nádro. Dovezl mě do Prahy. Zaparkoval na Václaváku. Bouřka už mezitím přešla na jinou část republiky.

„Nepůjdem se ještě projít? Už není konečně takové vedro a vzduch je teď svěží. To v Praze zažiješ jen po dešti.“

„Kubo, dyť stále poprchává. Ještě nastydnem.“

„Ale kuš. Pojd'. Pak tě odvezu domů.“

„No tak jo,“ vzdávám to, „znáš židovskou čtvrť? Je to tam večer hrozně krásný. Teď určitě i liduprázdný. A vlastně to musíš znát, neříkals, že seš Žid?“

„Tady v Praze něco takovýho je?“

„Ježiš, ty neznáš ani židovskou čtvrť? A kde je tady izraelská ambasáda, to víš?“

„Ne, proč?“

„A to si říkáš Žid?“

„Ze čtvrtiny.“

„Škoda. Vždycky jsem chtěla kamaráda gaye nebo Žida. Je to takový cool. Jako Charlotte ze Sexu ve městě. Ta měla gay kamaráda a pak si vzala Žida.“

„Jo, to je ten užvaněný seriál, kde čtyři ženský kvokají o sexu nad dietní kolou?“

„Ten seriál je úplně boží. A náhodou tam pijou Cosmopolitan!“

„Nejlepší je ten díl, kde Carrie najde prstýnek, s kterým ji chtěl Aiden požádat o ruku. A to teda že jako byl fakt humus, jak pro babičku, blé“ vyprávím s nadšením Kubovi, „no, tak Carrie samozřejmě nevěděla, jestli mu řekne ano nebo ne. Dyť je to přece jasný signál. Vybral špatný prstýnek. Vůbec ji nezná. Nehodí se k sobě. Jasná rovnice.“

„Cože? Takže ty chceš říct, že když ti někdo dá prsten, který se ti nelíbí, tak si ho nevezmeš?“

„No, jasně. Přece nebudu nosit hnusný prsten!“ odpovídám razantně, „ale nakonec to skončilo dobře, neboj. Ona pak s ním šla nakupovat Samantha a vybrali jiný, krásný prstýnek. The right ring, chápeš. Takže když pak šli vyvenčit psa a on ji na ulici požádal o ruku, tak mu řekla ano.“

„Děvka je to. Chlapa by odhodila. A kvůli blbýmu prstýnku.“

„Zrovna ty máš co mluvit o děvkách.“

„Proč? Budme si k sobě upřímní. Finančně je to výhodnější,“ povídá Jakub, když zatáčíme od právnické fakulty směrem k židovskému hřbitovu.

„Cože, prosím?“ ptám se ho, když míříme k soše Kafky před synagogou.

„No tak prostitutka, nemyslím nějakou z nočního klubu, ale ty z bytu, to ti vyjde na dva tisíce za noc. A sex máš jistě. Ještě ti ho vykouří, když si připlatíš. Zatímco, když pozveš nějakou holku na rande, když není z Prahy, tak pro ni musíš dojet a pak i přivést zpátky. Benzín ti vyjde na tisícovku. Pak večere, kino. To dohromady dělá nějaký tři až čtyři tisíce. A ještě k tomu ani nevíš, jestli s tebou do postele vůbec půjde. A i kdyby šla, tak si nemůžeš být jist, jestli to bude dobrý. U profesionálky prostě víš, že ví, co a jak, zatímco ty se moc nepředřeš.“

„Měla jsem pravdu. Ty seš fakt prase,“ neudržím se.

V duchu mu však dávám za pravdu. Holt klasické randění vyjde v dnešní době draho. Dnešní slečinky, to je samá zlatokopka sem, zlatokopka tam. Nohy by roztáhly i bez povlečení ze saténu, ale předtím ještě zkoušejí drahoty, aby si rybář nemyslel, že rybku utáhne jen na obyčejnou udici. Ano pánové, běžte raději všichni do bordelu, pokud si chce ušetřit čas i peníze. U dnešních dámiček se prostého šup sem šup tam už jen tak nedočkáte. Ale pokud hledáte pouhý sex a žádnou jinou přidanou hodnotu, myslím, že se na specifických společenských místech dá narazit bez námahy na celkem širokou škálu opilých i zcela střízlivých slečen, co nemají problém štědře rozdávat radost i prostým kolemjdoucím. Holt dnes se už závazkem nerozumí děti nebo manželství, ale i samotný vztah. Za pár desítek let budou všichni svobodní a nezadaní zároveň, všichni si budou všem patřit a přitom nikdo k nikomu nebude vázán. Prostě se třeba ještě naše generace dožije dne, kdy všechny juliny a všichni pindíci budou dostupné každému bez nějakého zdržování v podobě námluv nebo, nedej bože, sňatků. Taková veselá hippiesácká planetka naší moderní doby. Amen.

Druhý den je mi špatně už od rána. Ani snídani jsem nepozřela. A to je u mě znamení něčeho zlého. Po obědě jdu na záchod a krvácím. Ale zcela jinak, než při menstruaci. Ach bože, já umírám. Vracím se k počítači, kde jsem přes Facebook chatovala s Kubou.

„Cos mi to udělal? Já umírám!“

„Cože?“

„No šla jsem se vyčůrat a normálně jsem krvácela!“

„A nedostalas to?“

„Ne. Hrozně to pálí a bolí.“

„Počkej jdu googlit, co to může být.“

„Já musím znovu na záchod.“

„Musíš okamžitě do nemocnice. Je možný, žes z té včerejší procházky v dešti nastydla a máš zánět močového měchýře. Ptal jsem se na to teď kolegyně.“

„Nikam nejdu. Sakra, musím zas na záchod.“

„Přijedu pro tebe a odvezu tě do nemocnice.“

„Ne, nikam nejedu. Sotva dojdu na WC. Furt bych čůrala, ale nic ze mě nevyteče. Jenom to hrozně pálí.“

„Nebudu o tom s tebou diskutovat. Už jedu. Za deset minut buď před budovou. A nechtěj, abych si tam pro tebe došel osobně.“

Při představě, že by ho všichni z kanclu viděli, jsem nakonec souhlasila.

Jakub mezitím obvolal všechny své kamarádky, aby od nich získal číslo na gynekology v Praze. Nikdo už samozřejmě ve čtvrtek ve čtyři hodiny odpoledne neordinoval. Po hodině hledání různě po městě jsme zajeli do Thomayerovy nemocnice, kde mi diagnostikovali zánět močáku. Dostala jsem na týden neschopenku. Kuba si vzal na zbytek týdne v práci volno, aby se o mě mohl postarat. A tu noc jsme se rozhodli, že spolu zkusíme chodit. Ovšem nebylo to jen tak. Do čtyř rána mu trvalo, než mě přesvědčil, že není žádný nezodpovědný mládě, co riskuje se svým životem a nemá k ničemu a k nikomu úctu. A tak moje příhoda s prvním močákem měla nakonec i happy end.

Rada číslo 10: Klidně buďte prase a chtějte to samé i po ní

Prdíte, krkáte a občas naděláte v domě bordel? Gratuluju, jste pravý nefalšovaný lidský tvor 21.století. Mě vždycky fascinovalo, jak se lidi před sebou přetvařují, když spolu začnou chodit. Na rande chodí dámy nalíčené, navoněné a oholené do posledního chloupku. To musí být, panečku, ráno překvapení, když prsa se válí vedle podprdy na zemi, řasy, rty i obočí na ubrousku, na hlavě pár chmýří, neboť lak se už z bujné kštice dávno vypařil. Taky vás učili, že se před ostatními lidmi neprdí, nekrká, nešťourá v nose a neloví zbytky jídla ze zubů? Všechny tyhle věci můžete jen dělat tiše sami před sebou a to nejlépe mezi čtyřmi zdmi vaší koupelny. My jsme s Kubou zjistili, že není důvod si nalhávat a děláme to klidně před tím druhým. Jsme lidi, ne.

Kolikrát jsem slyšela, jak Kuba říká svým kamarádům, jak mě zbožňuje za to, že se jeho prdům, krkům nejen směju, ale občas i přidám nějakou nezapomenutelnou hlášku. A já to mám stejně. Abych nemusela kvůli každému krku odbíhat do koupelny, potřebuju chlapa, co se nad tím dokáže povznést a drží se mnou krok.

Rada číslo 11: Pomozte jí najít to, co ji opravdu baví, a nejen žít

Vietnamci žijí podle jednoho zjetého modelu, který se horko těžko boří. Gympl, vysoká, nejlépe ekonomického směru, práce s vysokým platem v nějaké věhlasné nadnárodní společnosti, nejlépe bance. A tak se stává, že spousta z nás si nedokáže najít, co nás baví, co nás dělá opravdu šťastné, a tak skončíme na pozicích, které nás vnitřně ničí. Ani nás totiž nenapadne, že bychom mohli poodejít z předem vyšlapané cestičky a splnit si vlastní sny, a ne plnit přání ostatním. Ne jinak jsem na tom byla já. Měla jsem to nalinkované snad od té doby, co jsem se narodila. Vyšla jsem základku, šla automaticky na gympl, pak na vejšku. První práce v nadnárodní korporaci, kde jsem se dusila mezi meetingy, brainstormingy a deadlines. Druhá práce ve velké dynamicky se rozvíjející firmě, kde jsem pracovala s mezinárodními klienty, jezdila jsem na služebky a pyšnila se titulem manažerky. Ale co z toho? Nenáviděla jsem to. Snad bych takhle ale žila až do důchodu, kdyby mi neotevřel oči právě Kuba.

„Právě jsem napsala po letech blog. Přečti si ho, honem. Poslala jsem ti to do mailu,“ volám nadšením svému milému uprostřed pracovního dne. No a co, že mám za chvíli konferenční call a nemám hotový ani jeden report. A co, že tu tabulku s fakturami jsem měla odevzdat už před týdnem? Duongka přece dostala chuť psát blogy!

„Ok, ale proč je to na Idnes pod nějakým falešným jménem? A komu jsi ukradla tu fotku?“ směje se mi Kuba.

„Jo, to je nějaká kamarádka kamarádky z Facebooku.“

„Proč to nepíšeš pod svým jménem? Vždyť ten tvůj blog na Aktuálně je stále aktivní, ne?“

„Mně se ale nechce. Zas bych musela čelit těm kritikám a škarohlídům. A to já přece nemám zapotřebí. Takhle budu psát pod pseudonymem, nikdo mě nepozná a mám klid.“

„No, jak chceš. Mně to přijde ale dost divný zbytečný se takhle schovávat před něčím, co tě tak baví.“

„Ještě nemám dost odvahy na to, abych se vrátila na Aktuálně.“

„Boha jeho, dyť se tím psaním můžeš i živit. Talent nepopřeš. Proč se schováváš pod nějakým pseudonymem?“

„Já a živit se psaním? No jasně, a žrát budem suchý chleba a děti budeme mít v padesáti, co.“

„Však bychom to nějak zvládli. Toho bych se nebál.“

„Ale já jo.“

„Kubíčku, já dostala padáka!“

„Cože?“

„No Hynek mě před chvilkou vyhodil. Já jsem tak šťastná. Já už na nějaký manažerování a kašparování kašlu, já se budu živit psaním. Přesně, jak jsi říkal.“

„Super, gratuluju!“

A tak jsem v lednu 2015 rozjela svoji dráhu spisovatelky na volné noze. Pomalu jsem si sháněla zakázky. Psala jsem články pro malou cestovku, externě psala pro nezávislý deník Prahy 3, zapojila se do aktivit neziskových organizací. Až na knihu, na tu jsem ani nesáhla po celou dobu, co jsem byla tzv. freelancer (na volné noze). A to jsem si bláhově plánovala, jak pojedou na týden na venkov, kde ji dopíšu jedním dechem. Jak jsem se zmýlila. Nenapsala jsem ani čárku.

Ani ne dva měsíce po té, co jsem se rozhodla pro dráhu pisálka na volné noze, jsem dostala depku a téměř týden nevyběhla z baráku. Druhý týden jsem už ani nevstávala z postele. Jenom jsem ležela a litovala se. Že jsem to v životě nikam nedotáhla. Že mě to psaní nakonec vůbec nebaví. Že nemám žádnou inspiraci, ani chuť něco psát nebo dělat. Všechno mi přišlo úplně a zcela marné. Nejedla jsem, ani se pomalu nemyla. Za to jsem celé dny prospala. Prostě jsem to všechno chtěla prospat. Chtěla jsem se jednoho krásného probudit a být na úplně jiné planetě, v úplně jiné kůži a žít jiný osud. Nakonec mě Kuba odvezl k rodičům, protože už nevěděl, co se mnou. Rodiče tyhle moje stavy už znaly z dřívějšíka. Během maturity jsem takhle taky vyváděla. Vzpamatovala jsem se až ve chvíli, kdy to s tátou málem kleplo. Tentokrát stačilo, aby mi mamča pohrozila, že mě bonzne tátovi, který byl v té době ve Vietnamu na léčení páteře.

Po návratu do Prahy jsem pro klid duše začala hledat práci na plný úvazek. Došlo mi totiž, že jsem

extrémně společenský tvor, který potřebuje být obklopen lidmi. Jinak mi docházejí inspirace a chuť ke psaní. Ovšem tentokrát už žádný kolektiv vystresovaných manažerů a projektáků s excelem. Začala jsem hledat práci jako copywriter, abych byla mezi kreativci a lidmi se šílenými nápady, co budou neustále létat pár centů nad zemí jako já.

A podařilo se mi to. Netrvalo to ani měsíc a už jsem se zabydlela v jedné reklamní agentuře a textařila o stošest. A je to skvělé. Konečně píšu. Dýchám. Žiju. A dokonce za peníze. Vymýšlím koncepty. Dokonale se tím vybiju. Moje bujná fantazie našla uplatnění. Už nejsem za exota. Už nechodím domů vystresovaná, že něco nestíhám. Už se každé ráno nenutím do vstávání. Naopak, těším se, že si opět budu osm hodin hrát. S písmenky a slovy.

Také jsem se mezitím vrátila k blogování. Moji čtenáři si mě navíc pamatovali a celých pět let doufali, že se k nim vrátím i se svými historkami ze života, ze života na mostě propojující rozdílné kultury. Zkrátka a dobře, díky Kubově bezmezná podpoře jsem našla to, v čem jsem doopravdy dobrá, a co mě baví 24 hodin denně, 7 dní v týdnu, 365 dní v roce. Díky němu se konečně živím svým koníčkem.

Rada číslo 12: Milujte ji takovou, jaká je

A protože jste dočetli až na konec, dám vám ještě plusovou radu. Milujte ji pro ni samotnou, ne protože je to chutné maso s příchutí exotiky. Každá to nakonec prokoukne, věřte mi!